

KÜLALISED «DON GIOVANNIS»

I vaatuse finaali: Jutta Schlegel (donna Anna), Rostislav Gurjev (don Ottavio), Günter Bruhn (Leporello), Voldemar Kuslap (don Giovanni).

«Estonias» tekitasid aastalõpu eel elevust külalised Schwerinist. 18. detsembril esinesid Mozarti «Don Giovanni» etendusel donna Anna ja Leporello osas Jutta Schlegel ja Günter Bruhn, dirigeeris Hans-Peter Richter.

Meie ettekujutuse kohaselt ei pruugi saksa-austria lauljal alati olla erakordset häälematerjali (kui pole tegemist just maailmanimega), aga talle võib kindel olla kõiges, mis puudutab muusikalist ja mängulist täpsust või ansamblikultuuri. Nii see muidugi on, aga miks?

Kogumiku «Musikbühne 77» andmeil on üksi Saksa DV-s tervelt 43 muusikateatrit, millest vanimad tegutsesid juba XVII sajandil. Suurem osa neist on nn. kombinateteatrid, nagu ka 1886. a. asutatud Mecklenburgisches Staatstheater Schwerin. Soaliste on väiksemis teatris

Dirigent Hans-Peter Richter koos Voldemar Kuslapi, kontsertmeister Reet Lauulu, Rostislav Gurjevi ja Mati Palmiga enne etendust.

GUNNAR VAIDLA fotod

20 ümber, suuremais 40–50, kõigis ühtekokku — üle 900! Mõistagi ei saa siis iga trüppi komplekteerida oivalistest häälestest. Aga põlistest ooperitraditsioonidest on sündinud nii teatri kui ka publiku kõrge kultuurinivoo.

Mõlemad Schwerini, ooperisolistid vastasid üsna täpselt sellele saksa laulja läbilõike-tüübile. Rolliterviku mõttes jäi meelde eriti G. Bruhni Leporello — kiirelt reageeriv, mustlaspoisilikult elavate žestidega seiklejanatuur, kelle

praktiline elukäsitlus ohtlikes olukordades siiski alati kriitikameele käivitab. Ka J. Schlegeli donna Annal oli ilusaid süvenemishetki, eriti II vaatuses.

Meie solistidest osalesid ansamblis V. Kuslap (don Giovanni), M. Palm (Komtuur), T. Jaaksoo (donna Elvira), A. Kaal (Zerlina), V. Gurjev (don Ottavio) ja E. Kärvelt (Masetto). Muidugi äratas juba enne etendust huvi, kuidas nad mõjuvad ammuste Mo-

zarti-traditsioonidega maa lauljate kõrval. Rõõm oli tõdeda, et stiililiselt — hääleandmise, tehnilise liikuvuse, fraseerimisnõtkuse mõttes — oli kogu koosseis ühne. Punkti meie kahjuks tõi aga palju lihtsam asi — partii valdamine. Millegipärast on muutunud harjumuslikuks, etendusest etendusse korduvaks just nimiosalise rütmieksimustest tingitud lahknemised orkestriga.

Paljude keerukate ansambelite ja tekstirohkete, elava tegevusega retsitatiivide tõttu on Mozarti oopereis raske võõraste, pealegi muukeelsesse lavastusse kiiresti sisse elada, nagu ka kodulaval uute partneritega laulda. Siin ilmutasid kõik solistid head kohanemisvõimet, toredaid lavalis-muusikalise kontakti hetki oli eriti donna Annal — Ottavio, Leporello — don Giovanni ja Leporello — Elvira.

Hans-Peter Richter tundus olevat ehtne teatridirigent, kelle jaoks pole oluline mitte ükski see, kuidas tegelased laulavad, vaid seegi, mis nende juhtub sündmustikus. Tema ülim tähelepanelikkus aitas ka imekspandavalt kiiresti likvideerida või enneta-da ansambliised viperused ning lavast ja orkestrist meeleoluka muusikalise terviku luua.

19. novembril esinesid J. Schlegel ja G. Bruhn ühes estoonaastega suurel sõpruskontserdil, lauldes Mozarti, Rossini, Weberi ja Smetana ooperiaariad ja -ansambleid. Kontserti juhatasid Hans-Peter Richter, Eri Klas ja Vallo Järvi.

MERIKE VAITMAA

Organist ROLF UUSVALJA
lainud aasta viimased esinemi-

sed väljaspool koduvabariiki toimusid 30. oktoobril Moskva Riikliku Konservatooriumi suures saalis ja 14. detsembril Moskva Tšaikovski nim. kontserdisaalis. Kavas olid J. S. Bachi kõrval E. Hilli (Kanada helilooja), Karg-Eiert'i, J. Rheinbergeri, C. Saint-Saëns'i, Ch. Widori teosed ja A. Honeggeri ainus orelloopus «Fuuga ja korraal».